

EVIGT LIV ER AT KENDE GUD OG HANS SØN JESUS KRISTUS

NUMMER 9	1. MAJ 1922	71. AARGANG

ET GLIMT OVER DE FØRSTE FORKYNDERE AF JESUS KRISTUS OG DERES SAMTID.

Den umaadelige Udstrækning af Alexanders Erobringer gav den civiliserede Verden en Enhed i Sproget, uden hvilket det, menneskelig talt, vilde have været umuligt for Evangeliets forste Forkyndere at bringe det glædelige Budskab til ethvert Land, de kom til.

Det romerske Riges mægtige Skikkelse skabte saa en politisk Enhed, der ogsaa bidrog til at bane Vej for Evangeliets Udbredelse. De adspredte Joder beredte de store Skarer af Grækere og Romere til at modtage en renere Moral og Troen paa den levende og sande Gud.

Evangeliet kom fra Jodernes Hovedstad, det blev prædiket paa Athens Sprog, det udbredte sig over Romerriget, dets forste Missionærer betraadte lige fra Eufrat til Herkulesstotterne, disse banede, lige Landeveje, som de romerske Legioner havde lagt gennem Landene.

Semiter og Arier var de ubevidste Redskaber i Guds Haand til at udbrede en Religion, som de begge i lige Grad afskyede og foragtede.

I de græske, latinske og hebraiske Bogstaver paa Korset aflagde Verdens tre betydeligste Sprog Vidnesbyrdet om Jesu Kristi uforgængelige Ret, der led Døden for at udslette Verdens Synder og samle Folket ind i sit Rige.

Den Indflydelse, som Adspredelsen havde paa Jøderne selv, var naturligvis alt for vekslende og uligeartet til, at den kan samles under én Benævnelse. Der er dog to Virkninger, der gør sig særlig gældende det ene Aarhundrede efter det andet. Jøderne var én Gang for alle værnet mod afguderiske Tilbøjeligheder, og ligesom for at bøde paa Fortidens Utroskab og Ligegyldighed hengav de sig med brændende Nidkærhed til at iagttage selv den mindste af Lovens Forskrifter og de gudstjenstlige Ordninger. Det blev dem en Samvittighedssag at holde fast ved de Institutioner, som deres hedenske Naboer anfaldt med Hadets og Foragtens Vaaben.

Men disse Omstændigheder havde til Følge, at Jødernes Religion sank ned til en Slags Fetischisme (afgudisk Trylleri). Den tabte al sin Indflydelse paa Hjærte og Samvittighed, hele sin ømme Kærlighed, hele sin begejstrende Varme, hele sit klare Lys. Den bandt Folket ved Haand og Fod med aandløse Bestemmelser, fra hvilke Livet for længst var veget.

Skelnemærket mellem en Mønsterjøde fra den ældre Tid og den senere Tid kan bedst tages efter Forskellen mellem den guddommelige Lovs sædelige Grundsætninger og de Skriftlærdes tørre Forskrifter, eller mellem Mosebøgerne og Talmud.

Men der var ogsaa jødiske Samfund, hvor Omgangen med Hedningerne havde ganske andre Virkninger. Om end Evangeliet udstraalede fra Jerusalem, fandtes der dog Gaver, som udgik fra Athen. Den Sans for Skønhed, den kunstneriske Indsigt, den mønsterværdige litterære Form, der udmærkede Grækerne, havde efterladt Verden en udødelig Arv. Og Rom

besad i ydre Værdighed, Udholdenhed, Lov og Ret Værdier at meddele Verden.

Ingen jødisk Dreng, der lagde Mærke til, hvad der foregik i den store Verden, kunde undgaa at gøre den Erfaring, at al Verdens Visdom ikke var udtømt i Rabbinernes aandsfattige Diskussion, at der dog fandtes noget i den græske Verden, som kunde være til Gavn for Menneskeslægten, selv om den jødiske Vankundighed kaldte det Trolddom, og at man kunde bruge sin Forstand til noget bedre end at fortolke de Skriftlærdes Spidsfindigheder.

Disse videregaaende Sympatier fremtraadte især blandt de Jøder, der kom i nærmere Berøring med den græske Verden. Det var ogsaa en af Grundene til, at de jødiske Nybyggere optog det græske Sprog og helt glemte Arabisk, der siden Fangenskabet havde været Folkets Tungemaal.

Det er disse græsktalende Jøder, hvem egentlig Benævnelsen Hellenist tilkommer. Ordet forekommer kun to Gange i Ny Testamente og bruges begge Steder om Jøder, der har antaget Kristendommen, men som talte Græsk og benyttede Septuaginta*) i Stedet for den hebraiske Grundtekst.

Den vilde Afsky, som Jøderne nærede mod Hellenismen, overførtes senere hen paa de Kristne. Da det Spørgsmaal fremstod, om det var tilladt at opbrænde Evangelierne og de Kristnes øvrige Bøger, udbrød Rabbi Tarpon: »Jeg vil miste min egen Søn, hvis jeg ikke slænger de Bøger paa Ilden, naar jeg faar fat paa dem, med Guds Navn og alting. De Mænd, der er forfulgt af en Morder, eller truet af en Slange, maa hellere flytte ind i Mimins Hus. Thi disse sidste kender Sandheden og fornægter den, medens Afgudsdyrkerne fornægter Gud uden at kende ham.«

Det er derfor ikke at undres over, at der findes Spor af denne Kloft i den gamle Menigheds Historie, eftersom Jesus'

*) Den græske Oversættelse af Det gamle Testamente, udarbejdet af 70 lærde Jøder i Alexandria omtrent 200 Aar før Kristi Fødsel.

forste Disciple næsten udelukkende var Hebræere, og deres Stemning mod Hellenisterne desaarsag maatte ligne enhver anden Jodes, om den end blev mildnet gennem den kristelige Kærlighed. Vi har da ogsaa Forudsætninger for at forstaa, at den Gang Menigheden voksede, »begyndte Hellenisterne at knurre imod Hebræerne«.

Saa kort Stefans Livslob end er, betegner det dog Begyndelsen til en ny Tidsalder. Thi han maa betragtes som Forløberen for Paulus, der havde den væsentlige Andel i hans Martyrium og i langt dybere Forstand end Gamaliel kan betragtes som Paulus' Lærer.

Hvad der i Peters Sjæl laa som et Sennepskorn, var hos Stefan vokset op til et vældigt Træ. Apostlene dvælede endnu i Synagogens Porthvælving. Man forstod ikke Ordet: »Jeg har Lyst til Barmhjertighed og ikke til Offer.« Endnu bestandig vedblev man at stirre efter den blegnende Stjerne i Israel, medens den gyldne Morgenrode forvandledes til fuldt Sollys.

Som de fleste Martyrer var Stefan forud for sin Tid. Han gjorde sig kun ringe Ulejlighed med at forsvare sig selv, da han stod for Raadet, men tog derimod Sigte paa at bane Vej for Evangeliet hos sine Modstandere.

I sin Tale viser han, at Gud ikke var bunden til en bestemt Helligdom, idet han oprettede sin Pagt med Abraham; for denne havde nogen Ejendom i Kanaan, og hans Haand var over hans Folk lige saa vel i Ægypten og Ørkenen som efter Indtagelsen af Kanaan — at Israel altid havde været genstridigt mod Herrens Sendebud lige fra Moses til Profeterne, og de havde nu gjort det samme ved at ihjelslaa Jesus.

Da Stefan var dod, kunde det se ud, som den Sandhed, han havde forkyndt, var dod med ham. Men Hedningernes Frelse og Genlosning af Guds frie Naade-Evangelium var Sandheder, der var alt for herlige til at kunne tilintetgores. Stefan sank i sit Blod, men hans Plads indtoges af den unge Mand, der stod og ophidsede hans Mordere.

Ved sin Mission blandt Hellenisterne, ved sit omfattende Kristi Syn paa Loven og Profeterne, der kom frem i hans Tale (læs Apostlenes Gern. 6. og 7. Kap.), og ved den bitre Modstand, han vakte, navnlig blandt Hellenisterne, blev Stefan Leddet, der førte til den kommende Forkyndelse af Evangeliet blandt Hedningerne.

Fire Aar efter, at Jesus var korsfæstet, blev Stefan stenet, fordi han var hans Discipel, tredive Aar efter Stefans Dod dode hans værste Modstander (Saul) ligesom han for den samme Tro paa Guds énbaarne Son.

Stefans Dod havde to betydningsfulde Virkninger; dels paa Disciplene, »som blev adspredt omkring og forkyndte Evangeliets Ord«; dels som nævnt paa Saul, ved hvis Fødder Stefans Bodler lagde deres Klæder.

Saa bitter og haard var Modstanden mod Evangeliet, at Disciplene maatte flygte fra Jerusalem. »De adspredtes alle over Judæa og Samarias Egne.« Og de »gik omkring og forkyndte Evangeliets Ord.«

Den forste Skranke, der maatte vige for Evangeliet, var den, som skilte Samaria fra Israel. Jesus selv havde tidligere gjort et stort Brud paa den, idet han ikke blot drog ind i Samaria og blandede sig med Folket, men ogsaa prædikede Evangeliet og vandt mange Hjærter. Stefans Medarbejder, de Fattiges Ven, Filip, nærede ikke nogen Betænkeligheder ved at folge i Mesterens Fodspor. Fuld af brændende Kærlighed og Nidkærhed for Herrens Sag »prædikede han Kristus« saaledes for Samaritanerne, at Skarerne gav endrægtelig Agt paa det, som blev sagt af Filip, idet de horte og saa de Tegn, som han gjorde. Og der udbrød en stor Vækkelse blandt Samaritanerne. Det hedder, at »da de troede Filip, som forkyndte Evangeliet om Guds Rige og Jesu Kristi Navn, lod de sig dobe baade Mænd og Kvinder.«

De store Guds Undere, som var sket med Samaritanernes Omvendelse og medfolgende kraftige Gerninger, glædede

Apostlene i Jerusalem saa meget, at de kom derop og assisterede ved Haandspaalæggelsen for den Helligaands Gave til de Døbte. (Læs 8. Kap. af Ap. Gern.).

Som det var Jødernes hellige Lov, der tidligere havde banet Vej for Evangeliet i Samaria, var det et Ord af Profeten Esajas, der blev Udgangspunktet for Filips Vidnesbyrd om Jesus for den ætiopiske Hofmand hos Kandake, Dronning i Merve ved Nilen.

Det er sandsynligt, at samtidig med Vandremissionæren Filips Virksomhed i Samaria fandt Forkyndelse af Evangeliet Sted i Antiokia, Hovedstaden i Seleukidernes Dynasti, der i Kultur kappedes med Korinth, Efesus og Alexandria.

Antiokia blev Hedningekristendommens Hovedstad som Jerusalem var Jødekristendommens. Det var her, at Evangeliets Forkyndelse blandt de græske Hedninger først tog sin Begyndelse efter den Adspredelse, som fandt Sted efter Stefans Martyrdød. Det var ogsaa her, at Paulus blev forberedt til sit store Livsværk som Hedningernes Apostel, der skulde blive den store romerske Verdens Vandreapostel. Det var i denne By, at Aposteltidens store Fremstod i Arbejdet for Evangeliets Forkyndelse for Hedningeverdenen fandt Sted, og det var under den vækkende og missionerende Indflydelse, der udgik fra Mænd som Barnabas og Saul og deres talrige Medarbejdere, at Evangeliet til den faldne Verden blev forkyndt i sin hele Fylde.

Vi kender ikke Navnene paa de Missionærer, der forst bragte Evangeliet til Hedningerne i Antiokia.

Der fortælles i Apostlenes Gerninger, at medens de Disciple, der var bleven adspredt paa Grund af Forfølgelsen i Jerusalem, ikke prædikede for andre end Jøder, saa var det »nogle Mænd fra Kypern og Kyrene«, som kom til Antiokia og talte ogsaa til Grækerne og forkyndte Evangeliet om den Herre Jesus Kristus. Og der føjes til om disse Missionærers Virksomhed, at »Herrens Haand var med dem, og et stort Antal blev troende og omvendte sig til Herren.«

Men som for paa en mere eftertrykkelig Maade at fremhæve den store Kendsgerning, at Timen var kommen, da alle Jordens Folk var stillet paa lige Fod over for Gud, blev Peter selv, Lederen af Apostelskaren i Jerusalem, udvalgt til at være den Haand, der skulde aabne Evangeliets Porte ogsaa for Hedningerne, blandt hvilke der fandtes mange Mennesker, som »frygtede Gud«. Om Kornelius siges der, at han var en from Mand, der frygtede Gud tillige med hele sit Hus og gav Folket mange Almisser og altid bad til Gud.«

Det er Peters uvisnelige Fortjeneste, at han ikke modstod Aandens Vejledning, da Gud talte til ham i Synet, men uden at tvivle fulgte Kaldet, han modtog.

Og da han i Jerusalem gav nærmere Beretning om den mærkelige Begivenhed for Brødrene, hvoriblandt ogsaa var saadanne, som holdt paa Omskærelsens Nødvendighed, kunde de ikke nægte, at han havde handlet under Pinseaandens Vejledning.

Den største af alle Aposteltidens Vandreapostle, den vældigste af alle Arbejderne i Kristi Vingaard og tillige en af de største Skikkelser, Verdenshistorien kender, var dog Paulus, der drog fra den ene af Romerrigets Storbyer til den anden for at forkynde Evangeliet.

Det varede ikke mange Aar efter Aandens Udgydelse Pinsedag, før Evangeliet havde gaaet sin Sejrsgang gennem de udstrakte Lande omkring Middelhavet eller hele den da kendte Verden — et gribende Vidnesbyrd saa vel om Aandens Kraft som om Jesu Disciples Villighed til at lade sig bruge i den store Mesters Tjeneste.

Lydighed mod Guds Love bringer Glæde, Sundhed, Haab, Udvikling, Liv og evig Fremadskriden. Ulydighed bringer Skuffelse, Sorg, Tilbagegang og Død.

*

Uselviskhed kender ikke Frygt, hos den er Spørgsmaalet: »Er jeg paa den rette Vej?«

KRISTI FORSONINGS BETYDNING.

Af *Niels F. Green.*

Kristi uendelige Storhed gav sig til Kende derigennem, at han belærte sine Apostle og sine Tilhorere blandt Joderne, og indirekte den hele Menneskeslægt, om Saliggorelsens Plan og Ophojelsens Principer paa en saa oplysende, overbevisende og omfattende Maade, at ingen Profet, der forud har virket blandt Folket, har været i Stand dertil; men endnu mere blev Kristi uendelige Storhed tilkendegivet derved, at *han tilvejebragte Frelsens Mulighed for alle Mennesker, idet han som Guds uskyldige, énbaarne Søn tilvejebragte Forsoningen,* — derved, at han, den uskyldige, led Doden for at frelse alle sine Brødre og Søstre, med andre Ord den hele Menneskeslægt, fra evig Dod; derved, at hans Blod blev udgydt som Forsoning for Menneskenes Synder: til en Forsoning for Adams Synd, der medforte Doden for alle Mennesker. Menneskene blev Døden underkastet formedelst Adams Overtrædelse af Herrens Bud til ham; men Kristi Forsoningsdod foraarsagede, at alle Mennesker uden Undtagelse, de Onde saa vel som de Gode, de Ugudelige saa vel som de Gudfrygtige, skulde opstaa fra de Døde, idet Menneskene kun bliver holdt ansvarlige for deres personlige Synder, men ikke for Adams Overtrædelse, der foraarsagede, at Døden gjorde sit Krav gældende overfor hele Menneskeslægten.

Kristi Blod blev udgydt som en Forsoning for Menneskenes Synder, saa at vi kunde erholde Syndernes Forladelse i hans Navn. Denne Forsonergerning kunde kun han, den skyldfri, udføre, og *derfor bør Kristus altid skarpt adskilles fra andre store og gode og vise Mænd, naar Sammenligninger gøres.*

Kristus havde ikke Tid til at befatte sig synderlig med videnskabelige Problemer, da han udførte sin Missionsvirksomhed paa Jorden. Han kom ikke til Jorden for at glimre som Videnskabsmand eller Kunstner, hvorvel han var saa ypperlig begavet, saa at han kunde have været den største Videnskabs-

mand, Kunstner eller Filosof, der nogensinde har levet. Men hvorvel den høje Begavelse var til Stede, saa var det ikke Kristi Mission at befatte sig i særlig Grad med disse Ting, men at tilvejebringe Menneskenes Frelse.

Der er ingen Tvivl om, at Jesus Kristus modtog den bedste Undervisning, det var muligt for ham at modtage i de jødiske Synagoger og Skoler. Det er næsten sikkert, at Jesus blev undervist i Tømrerhaandværket, thi Josef var Snedker og Tømrer.

Vi maa huske, at Jesus var 30 Aar, da han blev døbt af Johannes i Jordans Flod og paabegyndte den *særlige Missionsgerning*, der maatte udføres, for at han skulde kunne tilvejebringe Frelse for Menneskene paa Jorden. Vi kan være forvissede om, at Jesus, lige siden han stod frem for de Skriftlærde i Templet i Jerusalem i 12 Aars Alderen var virksom, men mest i aandelig Henseende. Det er meget muligt, at Jesus Kristus paa den Tid, han stod frem som en Lærer blandt Folket — i 30 Aars Alderen — var bekendt med saa vel det græske som det latinske Sprog og maaske endogsaa med Ægypternes Sprog, saa vel som med hebraisk. Vi kan ikke bevise det, men mange Jøder var det, og hvorfor skulde han ikke have været det? Det maa huskes, at paa den Tid Kristus levede, dominerede latinsk og græsk i Middelhavs-Landene, som laa nærmest Palæstina. At Kristus var vel bekendt med det hebraiske Skriftsprog er en Selvfølge; og vi læser i Det ny Testamente, at han oplæste Profetier af Esaias ved en eller to Lejligheder, da han paa Sabbatsdagen overværede et Møde i en af Synagogerne.

Vi kan være overbevist om, at Kristus anvendte sin Barndoms- og Ungdomstid til at erhverve sig nyttige Kundskaber og uddanne sig til sin Gerning. Det er indlysende, at Jesu Kristi Uddannelse med Hensyn til Erhvervelse af en dyb Indsigt i de hellige Lærdomme og Profetier, som fandtes optegnede i Jødernes hellige Skrifter, var Hovedsagen for ham. Og vi véd fra Kristi egne Udtalelser, at Gud selv underviste

ham, saa vel personlig som ved Aandens Kraft; og der er ingen Tvivl om, at hellige Engle betjente ham paa forskellige Maader ved mange andre Lejligheder end de, der er nævnt i Det ny Testamente.

Der er ingen Tvivl om, at Jesus lærte Skrivekunsten grundig i sine Barndoms- og Ungdomsdage, og at han var en ypperlig Skribent. Det er endogsaa muligt, at Kristus, efter at han i 30 Aars Alderen paabegyndte den særlige Lærer- og Missionsgerning, der gik forud for hans Forsoningsdød paa Korset, ved visse Lejligheder gjorde vigtige Optegnelser, som Evangelisterne paa et senere Tidspunkt gjorde Brug af. Vi kan ikke tænke os, at Kristus havde en særlig Grund til aldrig personlig at skrive et Evangelie-Brev eller at gøre Optegnelser angaaende visse vigtige Tildragelser; men, hvorvel vi vilde have været overmaade glade ved at være i Besiddelse af Evangelie-Manuskripter, som stammede fra Jesus Kristus selv, findes der dog ikke et eneste Oldtids-Manuskript, større eller mindre, der med Bestemthed kan siges at stamme fra ham. Men saadanne Breve og Optegnelser kan være gaaede tabt. Det er muligt, at Evangelisterne ved flere Lejligheder har gjort Brug af Optegnelser, der stammede direkte fra Kristus selv.

Der er fremdeles næppe Tvivl om, at Jesus Kristus som Barn og ung Mand var vel undervist i Sang og Musik, og at han havde en herlig Sangstemme; men, saa vidt jeg véd, hentydes der kun paa ét Sted i Evangelierne til, at Kristus sang, nemlig da han sang en vis Sang sammen med sine Apostle efter Indstiftelsen af den hellige Nadver, kort før sin Død paa Korsets Træ.

Kristus anviste Vejen til Udvikling i enhver Henseende; men *først og sidst Vejen til Frelse i Guds Herlighedsrige.*

Vor Frelser var den personificerede Sandhed. Al Sandhed var samlet i ham. Al eksisterende Sandhedskraft var knyttet til hans Personlighed og gav sig Udtryk paa mange forskellige Maader. Jesus Kristus havde som Guds énbaarne Søn al Livs-

kraft i Eje. Hans himmelske Fader havde overgivet alle Livstraade i hans Hænder, saa at han kunde delagtiggøre Menneskene i Livets Gaver.

Gennem Kristus bliver vi delagtiggjort i enhver Livskraft, som det er nodvendigt for os at modtage for at kunne *leve* i Ordets fulde Betydning, og indgaa til Guds Herlighedsrige, naar dette Liv er endt; blive værdig til at indgaa i Guds Paradis, naar Aanden forlader vort fysiske Legeme; og igen blive værdig til at optage vort Legeme (herliggjort ved Guds Aands Kraft og udødeliggjort), naar Opstandelsens Dag kommer, den første Opstandelse, da Kristus skal oprette det herlige Tusindaarsrige, som saa vel Profeterne, der levede for Kristi Dage, som Apostlene og Profeterne, der har levet efter den Tid, har vidnet om.

Kristus vandt Sejr over Livets Fjende, over Lysets og al Sandheds Fjende, men kun derved, at han hengav sig selv for os og led Døden for vore Synders Skyld paa Korsets Træ. Kun derigennem at hans eget fysiske Liv blev opofret som et Sonoffer for Verdens Synder, blev den store Sejr vunden, den herlige Sejr, som har Evighedsbetydning for hver eneste Sjæl, som har levet paa Jorden fra Adams Dage, eller som herefter vil faa Tilværelse paa denne vor Klode.

Kristus opstod fra de Dode paa den tredje Dag efter hans Død paa Korset. Sejren var vunden formedelst hans Guddomsmagt, og alle Menneskers Opstandelse fra de Døde var sikret. Hvilken vidunderlig herlig Naadegave blev ikke derigennem skænket Menneskene. En dansk Digter giver sit Vidnesbyrd i folgende smukke Linjer:

Jesus Kristus overvandt;
ham ej mere Graven ejer;
men vi alle ved hans Sejer
Liv og evig Frelse fandt.

Hvilken Kraft kunde være større eller mere herlig end den guddommelige Kraft, gennem hvilken Menneskenes afsjælede

Legemer atter bliver kaldt til Live? Og dette vil tilvisse ske for ethvert Menneskes Vedkommende; og det opstandne Legemes Herlighed vil bero paa Din og min egen Værdighed, og ikke paa noget andet. Som Apostelen Paulus skriver i det forste Korintierbrev: »En Herlighed er som Solens Lysglans, en anden som Maanens, og atter en anden som Stjernernes.« Profeten Joseph Smith og Sidney Rigdon modtog en herlig og udførlig Aabenbaring vedrorende de nævnte tre forskellige Herlighedsgrader, som er beskrevet i det 76. Kapitel i Pagtens Bog, og som alle Mennesker burde være noje bekendt med.

Jesus Kristus, Guds énbaarne, skyldfri Son, sejrede over Djævlens Magt og Dodens Vælde, og ethvert fysisk Dodsbaand vil blive løst før eller senere; thi til Jesus Kristus er givet »al Magt i Himlen og paa Jorden«; og han, Livets Konge, vil gore sin Sejr gældende og lose Dodens Baand for alle.

GEORG BRANDES:

OM LÆSNING.

Georg Brandes er i disse Dage fyldt 80 Aar.

Der har altid staaet Strid om denne vor verdensberomte Landsmand, og med god Grund; thi lige saa meget godt, som den, der selv forstaar at vælge og vrage, kan hoste ved at læse hans Boger, lige saa skadelig kan han være for den, der sluger hans Bøger raa; — han er, som man siger om Ilden: En god Tjener, men en slem Herre.

Georg Brandes' Bøger er næsten saa godt som alle skrevet om andres Boger. Hans Produktion er en Litteratur om Litteratur, hans Værker er Boger om Bøger.

Hele hans Livs store Arbejde er saaledes grundlagt paa Læsning, og underligt er det derfor ikke, at han har skrevet et Værk »Om Læsning«. Det er klart, at hans Udtalelser netop paa dette Omraade maa have stor Vægt. Vi tillader os at citere ham:

»Paa dette (Læsningens) Omraade — det eneste maaske — gælder det som Regel, at én Gang er ingen Gang, og at den, som indskrænker sig til at læse en god Bog én Gang, vil være af dem, paa hvem dens Indhold er prellet af; ellers vilde han nødvendigvis være vendt tilbage til den. Man kender jo ikke en Bog, før man kan den næsten udenad.«

— — —

»Bogerne har deres Fortrin i Sammenligning med Mennesker: De sætter Tanker i Bevægelse, hvad Mennesker sjældent gor. — De tier, naar man ikke sporger dem; Menneskene er sjældent saa tilbageholdne . . . . . I mit Arbejdsværelse har jeg en 7—8000 Boger staaende, der aldrig er mig til Besvær, ofte til Glæde. — De er endelig sjældent saa tomme som Mennesker.«

— — —

»Vi bor læse, for til vore egne Erfaringer at føje andre storre, indsigtsfuldere Menneskers Erfaringer. Vi bør læse, fordi i Videnskaben Aarhundreders Arbejde og Forskning ydes os i fortættet Skikkelse og i afklaret Form, og fordi vi i de skrevne Kunstværker moder en ejendommelig Skonhed og en skonhedselskende Personlighed, som vi kun ad denne Vej kan lære at kende.«

— — —

»Og selv om Læsning kun bringer os en uskyldig Underholdning, saa er ogsaa dette af Værd under Dagliglivets Kedsomhed og ensformige Anstrengelse. Ren Morskabslæsning er ingenlunde at foragte, naar den blot morer.«

— — —

»Ringe er Magten i det Bly, der blev til Kugler, i Sammenligning med det Bly, der blev til Skrift.«

— — —

»Hvad man maa onske Avislæsere er blot to Ting: at de maa kunne læse deres Yndlingsavis med nogen Kritik, og at de ikke maa blive saa tilfredsstillede ved denne Læsning alene, at de bliver ganske ude af Stand til noget anden.«

— — —

»Læs langt hellere ti Bøger om én Ting eller om én Mand end hundrede Bøger om hundrede forskellige Ting.«

— — —

»Hvad skal vi læse? De Bøger, der tiltrækker og fastholder os, fordi de passer netop for os. Disse Bøger er for os de gode. God for mig er den Bog, der udvikler mig.«

— — —

Saa vidt Georg Brandes.

Jeg kan ikke lade være med i denne Sammenhæng at nævne Søren Kirkegaards Udtalelse om de Mennesker, der har alt for travlt med de materielle Beskæftigelser, de er blevet hængende ved i dette deres Liv, til at skænke deres ethiske og intellektuelle Udvikling nogen Tanke, har for travlt til at læse, for travlt til i det hele at skænke det *virkelige* Liv og dets Hensigt nogen Tanke. »*De er,*« sagde han, »*som Konen, der, da der var Ildebrand, i sin Forfjamskelse reddede Ildtangen. Hvad redder de ud af Livets store Ildebrand, disse Kræmmersjæle, mere end Konen, som i sin Befippelse reddede Ildtangen.*«

J—n.

KRISTENKÆRLIGHED.

Har Du travlt med at feje
for andre Folks Dore,
paa Guldvægt at veje
hvad *andre* maa gøre, —
aa, Kære, tag Tid til engang at faa se,
om *Din* Trappe skinner som nyfalden Sne.

Ser Du Fejl hos Din Næste
saa store som Bjælker,
der slæbes af Heste
og let vælter Kælker, —
gaa ind i Dit Kammer og tal med Din Gud,
om *Du* ej har »Bjælker«, Gud forst vil ha' ud.

Har Du grebet en Synder
i Vrede og Harme,
og hojlydt forkynder
Straf over den Arme, —
husk Frelserens Kærlighed, hellig og ren:
»Den *syndfri* paa Synd'ren faar først kaste Sten.«

Staar Du fremme at bede
hojagtet i Templet,
og skuer dernede
en Tolder med Stemplet, —
o, bed da i Ydmyghed Gud om en Bøn,
at *han* Dig maa kende, som klart ser i Lon.

Hvis paa ensomme Veje
Du moder en Stakkel,
blodstænkt paa sit Leje,
»Gud, gør et Mirakel!«
Jag ikke i Hovmod og Kulde forbi:
Gud venter, Du hjælper selv Stymper paa Sti.

Og mon Synden Dig piner
i Graad, hvor Du vanker,
naar Tojten frækt griner
ad trælbunden Dranker?
Hvis ikke, mon *Du* da har Frelserens Sind,
der rejste den faldne, mens Graad randt paa Kind?

Vel har Morket med Lyset
ej Samvirke fælles,
men red dog af Gyset
en Sjæl, hvor der trælles!
Thi skaanselslost *Synden* skal kaldes ved Navn;
men grænselos dyb er Guds Kærligheds Favn. —

L. Caspersen.

INTERESSE HOLDER AANDEN UNG.

En af Verdens, paa sin Tid, virkelige store Mænd var John Quincy Adams, Forenede Staters sjette Præsident.

Følgende interessante Beretning om den gamle Veltaler er nylig set i Pressen, og den udviser et tydeligt Bevis paa hans klare Begreb om Menneskeaandens Udødelighed.

Da han var 80 Aar gammel, mødte han en Bekendt i Boston, der hilste paa ham og sagde: »God Morgen! Hvordan har John Quincy Adams det?« »Jo Tak,« sagde han, »jeg kan forsikre, at John Quincy Adams selv har det udmærket godt, men det Hus, som han for Tiden bebor, er forfaldet. Det ryster i sin Grundvold, thi de vekslende Aarstider har næsten ruineret det. Taget er ilde tilredt, Væggene er i Stykker, og det ryster ved det mindste Vindpust. Det gamle Sted er ubeboeligt, og jeg tænker, at John Quincy Adams snart maa flytte ud. Men selv har han det godt, min Ven, — udmærket godt.«

Hvis vi er tilfreds med os selv, vil vi aldrig naa Livets Hojdepunkt.

*

Paa hvilket Omraade kan man med fuld Ret kalde nogen en »Videnskabsmand«?

*

Selviskhed er smigrende og elskværdig for at vinde Hyldest.

INDHOLD

Udgivet og forlagt af CARL E. PETERSON, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).